

Můj svět zmizel, Josefíno
pryč je všechno, proč jsem žil
stejně lehce jak dny plynou
unikne i krev z mých žil
a až zem tu krev vpije
slzy hráze protrhnou
na každého, kdo žije
někde čeká Waterloo

Josefíno, všechno zmizí
jenom bolest přetrvá
až naši zemřou, zbydou jen cizí
čas všechna pouta zpřetrhá
až smrt vezme i děti naše
slzy hráze protrhnou
všechny cesty, které jsem našel
vedou jenom k Waterloo

Teď by nikdo už nechtěl
se mnou projít tím čím mám
nevěděl jsem, když jsem letěl
že ne vzhůru, leč dolů letím k tmám

Můj sen, ach, Josefíno
mé všechny síly spolykal
očí dvě tvých pod ofinou
nikdo pro mě nevzlyká
nejspíš zavřou nebes brány
pro mou duši otrlou
za všechny ty černé vrány
co se slétnou zítra k Waterloo

Teď by nikdo už nechtěl...

Můj svět zmizel, Josefíno
který k nohám jsem ti položil
ústy rudými jak víno
šeptáš: „Řekni, proč jsi žil?“
dokud jsme tu, tak pijem
než slzy hráze protrhnou
na mou dlaň čeká tvá šíje
a na mne čeká Waterloo